

Første til at tale for Toldfrihed, saa tror jeg neppe, at vi ville finde Grund til at følge det ærede Medlem nu i denne Bending. Jeg skal i saa Henseende henholde mig til den høitærede Finanzministers Bemærkninger. Jeg tror fremdeles, at Stenolie er en af de Forbrugsartikler, som der er al mulig Anledning til at lade være toldfri, og naar det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Broberg) henvisste til en Slags Parallelisering af Stenolie med Kaffe, tror jeg, at man meget følgerigtigt kan lade Stenolien være fri, samtidig med at man behøver Tolden paa Kaffe. Jeg tror, at Stenolie spiller en større Rolle i den almindelige Husholdning i hele Landet, end Tilfældet er med Kaffe. Der er jo for det Første Noget, som hedder Ruffesurrogater, men der er ingen saadanne Surrogater for Stenolie. Og selve Kaffen spiller dernæst ingenlunde samme Rolle i alle Landets Husholdninger. I Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn, hvor der ikke er den lette Afgang til Mælk, har den nok større Betydning; men derimod tror jeg nok, at de statistiske Oplysninger om Brugen blandt Landarbejderne viser, at den ingenlunde har den samme Betydning, som vistnok maa tillægges Belysningsmidlerne. Dertil kommer, at Tolden paa Stenolie, som sagt, udgjør et saadant Beløb, at en Ophævelse nok kan komme Konsumenterne tilgode. Stenolien kjøbes nemlig i større Quantiteter, medens derimod Kaffe vistnok ikke saa sjældent kjøbes i saadanne smaa Doser — hvor man da ikke nøies med Surrogater — at Toldens Nedsættelse vanskelig vil komme Forbrugerne tilgode. Jeg tror derfor, at der er al mulig Grund til at fastholde denne Told. Naar det er blevet fremhævet, at Stenolie er et udmærket Skatteobjekt, saa maa det jo ikke fortaas, som om vi vilde borttage dette Skatteobjekt, det vil jo fremdeles eksistere som en eventuel Reserve, som vi kunne lægge Told paa, naar Nøden byder det. Naar det er blevet fremhævet, at den vil være vanskelig at lægge paa, skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at en saadan almindelig Forbrugsartikel bør være regelmæssig toldfri, kun belastet, naar Nødvendigheden byder det, og skulde denne uheldigvis, hvad jeg ikke haaber, indtræde, vil man nok komme ud over denne Vanskelighed. Man har jo saa altid denne Reserve i Nødtilfælde, og naar man nu lader den være toldfri, er det aabenbart, at denne Reserve har Mere at betyde, end naar man allerede under normale Forhold belaster den med Told.

Jeg skal dernæst komme til det næste Endringsforslag angaaende Ost. Sidste Gang vare vi, der foreslaa Toldfrihed, saa

heldige at vinde det høie Things Botum for os, men nu lader det jo til, at der denne Gang igien skal kæmpes paa dette Omraade. Jeg er glad ved de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Breinholt) til Støtte for Toldfriheden, fordi de virkelig forekom mig at indeholde en Forstærkning af de fremkomne Argumenter, idet han særlig fremhævede det noget svage statistiske Grundlag, hvorpaa den høitærede Minister egentlig denne Gang støttede sit nye Forslag om Toldpligt. Det blev jo fremhævet, at det kun er for nogle Maanedes Tid, at Oplysningerne foreligge. Nu vil jeg imidlertid gaa ud fra, at det anførte Resultat staar fast. Hvorledes er saa Forholdet? Som det fremgaar af Betænkningen, er der jo fra Mai til September f. A. indført 400,000 Pfd. Luzusost og nogle og firhundredstue Tusinde Pfd. simpel Ost. Jeg sætter altsaa Forholdet for denne sidste til en Sjettedel. Den samlede Mængde Ost, der aarlig indføres, kan man efter de statistiske Oplysninger sætte til 1,100,000 Pfd. Lad nu være, at en Sjettedel deraf er simpel Ost, saa giver det aarlig 180,000 Pfd., altsaa henved 200,000 Pfd. simpel Ost. Hvis man nu lægger Mærke til, hvad Prisen er paa simpel Ost — jeg har idag hørt nævne en Pris af 18 Ore — hvad vil saa ikke en Told af 10 Ore pr. Pfd. paa en saadan simpel Ost sige, og naar der til Trods for en saadan Barriere, som en Told af 10 Ore pr. Pfd. udgjør, desuagtet i Løbet af 1 Aar er indført over 180,000 Pfd. Ost her i Landet, viser det saa ikke, at der en Trang, og at den indenlandske Produktion ikke tilfredsstiller Forbrugen af den simple Ost? Hvis altsaa den simple Ost trods den høie Told, der i Forbigaaende bemærket er højere end i noget af vore Nabolande — det ærede Medlem fra Odense (W. Petersen) ophyste jo, at Tolden i vore Nabolande var 9, og 3½, saa at altsaa intet af vore Nabolande har en saa høj Told som vi — kan komme her ind i Landet i saa stor en Mængde, tror jeg, at man deri har et Bevis for, at den indenlandske Produktion ikke er istand til at tilfredsstille Forbrugen, og saa forekommer det mig, at man ikke med Sikkerhed kan paastaa, saaledes som den høitærede Finanzminister, saavidt jeg forstod ham, gjorde, at det vilde være en ren Illusion at tro, at der vilde komme Mere ind i Landet, idet den indenlandske Konkurrence formentlig vilde være tilstrækkelig, og at man altsaa ved at aabne Veien for den udenlandske, vilde gjøre den simple Ost billigere. Det forekommer mig dog, at denne Indførsel selv under de givne Omstændigheder snarere tyder paa, at der kunde være